

Med tiskom tega letnika smo izvedeli, da je 6. januarja 1983 umrl v Ljubljani ustanovni član Muzejskega društva in sodelavec Loških razgledov profesor Jože Žigon, višji bibliotekar v pokoju.

Jože Žigon se je rodil 10. marca 1899 v Škofji Loki trgovcu Mateju Žigonu in Mariji, rojeni Drobne iz Kovorja. Oče se je priselil v Loko iz vasi Lome pri Črnem Vrhu nad Idrijo. Verjetno je mali Jožek svoje ime izgovarjal Joka in si je to ime obdržal vse življenje. V osnovno šolo je hodil v Loki, v gimnazijo v Kranju, kjer je med prvo svetovno vojno l. 1917 maturiral,* nakar je moral k vojakom in je dosegel čin podporočnika. Udeležil se je bojev na tirolski fronti. Po končani vojni se je vpisal na filozofsko fakulteto v Zagrebu. Ko pa je bila v Ljubljani ustanovljena slovenska univerza, je nadaljeval študije v Ljubljani na slavistiki. V letu 1924/25 je že učil na gimnaziji v Mariboru kot suplent. V Mariboru se je poročil in prišel z ženo kmaļu v Ljubljano, a je bil nekaj let brez redne zaposlitve. Dobil si je razne honorarne službe, med drugim je bil urednik neke revije za arhitekturo in uradnik v tajništvu Slovenske Maticе. Leta 1935 je v knjigi Veliko pismo slovenske duhovne združitve znanstveno obdelal njeno ustanovitev. Pred drugo svetovno vojno je bil postavljen za bibliotekarja v knjižnici Narodnega muzeja v Ljubljani, kjer je ostal do upokojitve l. 1965.

Njegovo službovanje v muzejski knjižnici je prekinila druga svetovna vojna. Ob njenem izbruhu je bil takoj mobiliziran in je prišel ob razsulu kot poročnik v nemško ujetništvo. Nemci so ga predali kot ujetnika Italijanom. Bil je v več taboriščih, nazadnje v kraju Garesio, jugovzhodno od mesta Cuneo v Piemontu. Iz tega taborišča je ohranjen Žigonov portret, ki ga je naslikal njegov soujetnik Marij Pregelj. Ob razpadu Italije je pobegnil v Švico in spomladi 1944 v Francijo, kjer se je pridružil francoskemu odporniškemu gibanju in prišel končno v jugoslovansko Prekomorsko brigado. Zadnja leta pokoja je preživel v Domu na Bokalcu, navezan na posteljo, v zadnjih mesecih tudi slep.

Jože Žigon je vpisan v zgodovino slovenskega slovstva. Sprva je objavil

svoje pesmi v Domačem prijatelju, ki ga je v Pragi urejevala pisateljica Zofka Kvedrova, in v Ljubljanskem zvonu leta 1919 in 1920. Leta 1924 je v časopisu Slovenska misel objavil nekaj člankov kulturnopolitične vsebine. Nikoli ni bil član kake strankarske organizacije, rad pa se je udeleževal vseh naprednih gibanj. Uveljavil se je kot dramatik. Leta 1936 je v samostojni knjigi izšla njegova drama Kadar se utrga oblak. Prvič so jo uprizorili v prosvetnem domu v Škofji Loki. Se leta 1978 so jo igrali na Tržaškem. Obzorja so leta 1939 objavila Žigonovo komedijo Mogoče so pa jabolka res zastoj, v Domu in svetu pa je istega leta izšla njegova igra Nikoli več vojske. Z veliko vneto se je posvečal Prešernoslovju. Z več razpravami in članki v Slavistični reviji, Naših razgledih, Obzorniku, Tovarišu je v letih 1955 do 1969 dopolnil marsikateri podatek o Prešernu. Ukvarjal se je tudi z dopolnjevanjem zgodovine slovenskega slovstva iz Trubarjevih časov in o tem pisal v Slavistični reviji 1954 in Naših razgledih v letih 1960 in 1962. V Loških razgledih se je prvič oglašil leta 1963 z imenoslovno študijo o Lontrgu-Lontrku, nato 1973 s člankom Loški napisi. Na Loko je bil zelo navezan. V Loških razgledih je objavil še študijo o Prešernovem sonetnem vencu leta 1975 in 1977 in Regesta o Prešernu 1977 in 1978. Njegov zadnji prispevek Stoletna burka leta 1981 obravnava pomembno pravopisno vprašanje.

Za Žigonovo 75-letnico je B. Berčič napisal kratko poročilo o njegovem življenju in delu, k čemur je Žigon sam prispeval temeljne podatke v hudomušno šaljivi obliki (LR 1974, str. 282). Šaljiva struna ga ni zapustila do zadnjega. Ohranil se je listek, na katerem je pod naslovom Zadnja večerja napisal: *Nisem za kompot, nisem za torto, sit sem vseh dobrot. Morto.*

France Planina

* Edina, ki sta leta 1917 v Kranju delala redno maturo, sta bila Jože Žigon in Lojze Zumer iz Zelenikov, rojena l. 1899, ki do tedaj še nista bila vpoklicana, vsi drugi so bili že pri vojaki in na frontah. Tudi 60-letnico mature sta samo ona dva doživela. Zato sta za 60-letni jubilej mature 14. septembra 1977 povabila v Ljubljano vse dosegljive tovariše, ki so v desetletju 1911 do 1920 maturirali v Kranju. Zbralo se nas je 23. Najstarejši med njimi je bil prof. dr. Ivan Zore, ki je maturiral leta 1913.